

АЛЕКС БОЛДИН
КЛОШАРЯТ И КУЧЕТО

chitanka.info

Бяха идеалната комбинация, в смисъл, че между тях имаше пълен синхрон между действие и намерение.

Клошарят откриваше кофата за боклук, свалеше от гърба си малката, добре одялана тояжка, и започваше да рови, сортира и приватизира съдържанието ѝ.

Рошльо пък лягаше някъде наблизо, облизваше пресъхналия си от глад нос и търпеливо чакаше.

В някой щастлив миг към него полетяваше кокалче от пиле, от агне или пък от незнайно какво изядено животно, в зависимост от случая. Улавяше го още във въздуха. Беше доволен и на това, нещо повече, отчиташе го като невероятен късмет, какъвто се пада веднъж на цял месец за бездомен помияр като него.

В големия жилищен комплекс имаше много подобни интересни обекти за изследване и поради това двамата често обикаляха натам.

Клошарят, бивш работник от службите по чистота, беше изпаднал в немилост, тъкмо в навечерието на изборите. Бяха го съкратили от работа и той, без да се двоуми много, нарами брезентовата си торба, останала му от казармата, и тръгна да си търси късмета тъкмо в тия кофи, които доскоро товареше на боклукчийската машина.

От опит знаеше, че предприемчивият човек никога не остава гладен, колкото и дълбока да е икономическата криза в обществото.

За да не прави лошо впечатление на същото това общество, обличаше почти новата работна куртка, дадена му навремето от Цецо — склададжията на БКС. Старите сини дънки пък откри в една препълнена с вар и мазилка боклукчийска кофа. Бяха кални и мръсни. Изпра ги, позакърпи ги и хоп — лепнаха му се, сякаш бяха шити за него.

В една ранна утрин видя някакво куче да опитва катерене по наклонената с липсващо колело кофа. Беше с дълга, жълта козина, разкъсано от нахапване ухо и прималял от глад поглед. Кучето подскачаше на двата си задни крака с цел проникване в кофата. Драскаше с нокти по ламарината и тъкмо преди да достигне ръба, някаква неведома сила се намесваше и го повличаше обратно. Явно стратегията му не бе добре обмислена, което му носеше и очевидния неуспех.

— Чакай, Рошльо! Чакай, бе приятел... Така не става!... Хей сегичка ще проверим дали има кльопачка, или няма...

Помиярът, навикнал на бой и удари с камък, не разбра съвсем точно за какво му говорят, но подтикван от кучешка интуиция, кихна отривисто, оттегли се настрана и зачака да види какво ще се случи.

Случи се нещо чудесно. Във въздуха излетя вкусно пилешко кокалче, повъртя се за секунди и падна пред него. Изхруска го светкавично, с апетит, на който би завидело всяко домашно куче.

— Това ти е подарък, по случай парламентарните избори. Да видим за мен какво ще се намери...

Находката за него беше слаба, две-три корички плесенясал хляб и чифт скъсани мъжки обувки.

Така двамата станаха приятели, по-точно е да се каже, съдружници.

Месец юни започна, по традиция, с дъждове. Плисне пороен дъжд, чукне градушка и отново пекне топло слънце. Да ти е кеф да скиташ по кофите за смет! Цъфнаха липите, зажужаха пчелите, наляха се плодовете на вишните.

Линко Мафията, започна да монтира втори климатик на лятното си заведение. То все още нямаше име, обаче имаше вид на добре поддържано плажно капанче. Имаше синя козирка на входа, ивица от райграс встрани от пътеката, напоявана с разпръскваща машинка, и накрая — две-три БМВ-та отпред, със софийски номера.

По кварталната улица, чат-пат минаваше цистерната на БКС и миеше ли, миеше дупките и кръпките на стария напукан асфалт. Платени лепачи на всякаква възраст лепяха ли, лепяха предизборните плакати за новите парламентарни избори. Така бяха решили депутатите — изборите да са два, един след друг, може би, за да видят накъде ще задуха вятърът, та натам да заиграят парите. По стените на околните сиви кооперации не остана празно място от предизборни плакати и реклами за бързи ипотечни кредити. Конкуриращите ги шарени вестници на Била и Кауфланд пък пълнеха пощенските кутии, въргаляха се по коридори и сергии за зеленчук, дори в тоалетните помещения (тоалетната хартия стана скъпа).

Весело е, когато има шарения, нали? Отвлича вниманието от неизплатените заплати, от мизерните пенсии или от модния кич на дрехите — втора употреба.

Клошарят се бе уморил. Бе свалил торбата от рамо и бе приседнал на бордюра, край лятното капанче. Мястото бе стратегическо, в смисъл, че се намираше в съседство с пръскащата вода машинка. Тя вееше приятна, водна хладинка под напичащото слънце.

Синя спретната ограда делеше двата свята — умореният клошар и младоците, пиеси със сламка шейкър. Тяхното единствено занимание бе пласирането на дрога в славния в близкото минало промишлен град.

Имало контрол върху наркотрафика! Дръжки! Белите фордове на полицията не се вясваха насам. Защо ще си пукат гуми и ще си разбиват скъпите американски коли? Така де! Да шофират по тия дупки, дето и Бойко не може да запълни... Кафетата и кока-колите полицейчетата можеха да изпият и в центъра, дето всичко е изрядно, измито и подредено.

— Хей, смрад! Защо не се омиташ оттук?... — изрева някой от близката маса.

Клошарят се обърна. Едно двайсетгодишно момче се опитваше да му нарежда какво да прави! Нещо го срязва отвътре. Презираше ги. Тази мръсна пяна, изплувала от зеленото благо на демокрацията, винаги го изнервяше. Макар че по същество тя не бе виновна, че е такава. Обстоятелствата я създадоха.

Напусува го тихичко под нос. Оня, обаче, забеляза мърдането на устните му, вдърви се, изцъкли дрогиран поглед и зарева като хванато за клане прасе.

— Хей, сегичка ще ти смажа черепа, смрад със смрад!

Тръгна, олюлявайки се, мина вратичката на градинката и се запъти към клошаря. Очакваше се неравностойно стълкновение, в което не се знаеше кой ще е победителят и кой победеният.

Клошарят се надигна уморено, стисна изгладената тояжка и се загледа мрачно в приближаващия. Въпреки хроничния глад, той все още имаше сила да отблъсне младежа. Носенето на боклукчийските кофи бяха заздравили ръцете му, гръбнака и краката. Не би се оставил да го малтретират, в никакъв случай.

В този момент една рижавя, ръмжаща топка се спусна като стрела към разпенения младок. Свирепо ръмжене и уплашен писък привлече вниманието на скучаещите клиенти в заведението. Рошльо бе захапал

прасеца на побойника и ръмжеше настървено. В него той виждаше цялото зло на човешкия род, причинявало му безброй досегашни страдания. От заведението на Линко Мафията наскачаха още няколко дебеловрати младежи. Един извади газов пистолет и гръмна в кучето. Развикаха се.

Двамата приятели трябваше да се оттеглят. Силата не бе на тяхна страна. Клошарят подвикна на Рошльо, прикотка го успокоително и тръгна към магазинчетата на пазара. Кучето не можеше да се успокои. То бе пуснало захапания прасец, но обръщайки се назад, лаеше свирепо по омразния му човек.

Преваляше пладне. Край една от празните сергии беше спрял стар олющен „опел“. Това бе колата на Милчо. Той редовно идваше тук веднъж седмично. Носеше за продан мед, ракия и яйца. И сега бе наредил на масата няколко малки шишета от минерална вода, пълни с огнената течност, три кори с яйца и 4–5 буркана мед от най-различен калибър. Милчо бе пълен човек. Беше се скрил под козирката на сергията от жарещото слънце и си вееше с парче велпапе, за да се разхлади. Прохладата в юнската жегга бе относително нещо. Двама-трима безделници му правеха компания. Бяха взели от павилиона по бутилка евтина бира. Отпиваха на едри глътки и слушаха нескончаемите му лакърдии.

Клошарят се запъти към него. Познаваха се от дълго време. Една среща със стар познат щеше да запълни времето му за почивка.

— Как е бе, наборе? — посрещна го Милчо. — Върви ли бизнеса?

— И това ако е бизнес! Скиторя насам-натам, хей така, без никаква файда. Поне пада по коричка хляб, за мен и помияра. Без работа си е чиста смърт, човече. Хей го, виж! И тоя, с жълтата муцуна, го е осъзнал и се е лепнал за мен като въшка за депутат. Нали така бе, Рошльо?

Кучето го гледаше разбиращо, клекнало на няколко метра разстояние. Нямаше доверие на другите човеци от компанията и предвидливо спазваше дистанция.

— А при теб върви ли бизнеса? Гледам, дошъл си чак от монтанско да продаваш яйцата и ракията.

— Яйцата уж вървят, но ракията хич я няма. Медът ми е, както виждаш, фалшификат и само някой балък ще се излъже да купи от

него. Скрита безработица е, наборе. Ако не са кокошките да носят и жената да пържи яйцата, това шкембе ще спадне дорде да видиш.

Милчо поглади любовно, с пълна длан, огромния си корем, оригна се шумно и продължи:

— Как мислиш, кой ще спечели изборите, Бат'Бойко или червените боклуци?

— Както винаги, наборе. Ще спечелят парите, а ние ще си ловим въшките и ще ги пържим за ядене. Гледай, що плакат са налепили! Колко мислиш, че струва само една такава цветна хартийка? Ха познай де? А са един до друг и все захилени, зализани, наконтени като за модно ревю.

— По левче, бих казал.

— Нищо подобно! Вчера питах един активист на Лидер. Три лева и осемдесет и пет стотинки е парчето. Те са специални, гланцирани, с вносни печатарски бои. Само хартията им е два лева. Немска хартия е, че комбината в Мизия не работи. Пък се плаща за дизайнер, за печатница, за транспорт, за лепачи... Погледни! Само тук, на пазара, са двайсетина. Умножено по четири... прави осемдесет лева! Е, нещо да кажеш? Това беше надницата на целия мой екип от боклукчии, или социалната помощ на майка ми, дето е инвалид и е на едно място. Не е ли да ги пребиеш, или да им е... мамата? Тоя „Лидер“, знаеш ли чия партия е? Питай и ще ти кажат. На оня, дето е купил топлофикацията и дере кожата на простите хорица. Власт му трябва! За да властва и лапа още повече...

— Прав си, наборе! Хей, много си прав. Ето за тия думи трябва да те почерпя! Я вземи, вземи тия три яйченца, да ги опържиш и се наядеш. Няма много да те нахранят, но за едно ядене стигнат. Без тях няма да ми пропадне бизнеса.

Клошарят бе изненадан. Почерпката му идваше тъкмо навреме. Обикалянето по кофите за смет днес не бе му донесло никаква полза. Двете корички хляб на дъното на торбата едва щяха да му стигнат за вечеря.

Той пое с треперещи ръце яйцата. Беше го страх да не ги изпусне и счупи. Разпредели ги внимателно в двата джоба на престилката.

— Изпържи ги и си хапни като пехливан!

— Да ги изпържа?... Ха, ха! Да ги изпържа! Ти не се чуваш какво говориш. Аз хляб нямам, та олио ли?... Но благодаря! Много ти

благодаря!

— Няма защо, наборе! Всеки петък съм тук. Пък минавай да се видим. Следващия път ще псуваме заедно новоизбраните депутати. Нали разбираш, който и да вземе властта, все ще е от паралиите, от мафията. Така е било винаги, няма значение дали е демокрация или социализъм. Такава е съдбата на българина, само че някои още се лъжат и се надяват.

— Остани си със здраве. Ще ида да седна там, на сянка зад магазинчето, че нещо ми се додряма от жегата. Ще почина и ще тръгна пак „по бизнес“, както му казваш.

— Жив и здрав, наборе!

Клошарят повлече уморено нозе към кофите за боклук. Тези бяха на сянка, точно зад рибарското магазинче. Няколко ръждясали сергии бяха скупчени под клоните на див орех. В следобедната мараня те хвърляха рядка сянка. Там бе удобно да се подслони.

До една от кофите се валяха кашони от бакалска стока. Клошарят взе един, разкъса го и си постла на земята, за да седне.

Въздъхна. От кофите се носеше специфичната миризма на гнило и помия. Бе свикнал с тая миризма. Тя му бе ежедневен спътник.

Извади от джоба едното яйце, проби го с клечка и засмука с наслада. Колко отдавна не бе вкусвал пресни яйца...

Рошльо го наблюдаваше със съсредоточено внимание. От време на време, облизваше с език сухия си нос, после се оплезнаше с една весела кучешка усмивка. Беше гладен. Разбираше, че човекът се е докопал до нещо вкусно, което нямаше желание да сподели. В един момент той не издържа на изкушението, изпръхтя и лавна, за да привлече вниманието. Успя!

— Хей! Ти да не си яйчар като мен? Сериозно?! Мляскаш и ме гледаш, все едно съм те ограбил. Я да пробваме!...

Клошарят извади второто яйце, чукна го внимателно, разпредели го поравно в двете черупки и го постави на метър пред себе си. Рошльо пристъпи неуверено. Клекна. Погледна човека, след това прилази малко по-смело. Извади розов език и започна да лочи суровото яйце. Беше много вкусно! Не си спомняше да е ял подобно нещо. Вероятно такава храна ядяха само кучешките крале.

Подарената храна бе неимоверно щастие и за двамата.

— Лапай приятел и помни кога Милчо е черпил за парламентарните избори!

После се унесоха в дрямка. Две мърляви котки се стрелнаха от склада на магазинчето към кофите за смет. На Рошльо не му бе до тях. Иначе не би имал нищо против да ги подгони, просто така, от спортно чувство. Но сега, след това вкусно хапване, нямаше никакво желание да го прави.

Денят вече преваляше. На запад слънцето се спускаше лениво към заниз. Време беше да стават. Никой нямаше да ги покани с нова храна. Трябваше сами да си я намерят.

Клошарят тръгна към залеза. Другото сметище се намираще близо до кафеения автомат. Вървеше изтощено. Отляво и отдясно от плакатите се хилеха новите претенденти за власт. Поглеждаше ги пътъом, изплюваше се с отвращение и продължаваше.

Всяко живо същество в тоя живот гонеше своята цел, да управлява, да се забавлява, да оцелява или да умре...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.